Het Zaad: Christus

Psalm 111:5
Psalm 85:4
Psalm 89: 2,15
Psalm 45:1
Psalm 20:1
Psalm 103:6
Psalm 103:2
Psalm 36:2

Lezen: Galaten 3: 10-19
Tekst: Galaten 3:16b *En uw zaad, hetwelk is Christus*.

Het Woord van God dat deze morgen tot ons komt, kunt u vinden in het voorgelezen Schriftgedeelte, Galaten 3, en specifiek in het laatste gedeelte van vers 16. De tekst voor de prediking luidt: *En uw zaad, hetwelk is Christus*.

Inleiding

Gemeente, in het Woord van God komen we regelmatig de woorden 'Abraham en zijn zaad' of de uitdrukking 'Abrahams zaad' tegen. Als we deze uitdrukking op ons in laten werken en overdenken wat dat zou kunnen betekenen, denkt u dan met mij niet allereerst aan het bondsvolk Israël, aan Abraham en al zijn natuurlijke nakomelingen? En terecht, want zo worden deze woorden ook dikwijls bedoeld in de heilige Schriften. De Heere had het toch beloofd, en wat Hij belooft, doet Hij. Hij heeft Abraham beloofd dat uit hem een heel groot volk zou voortkomen. Hoe duidelijk heeft de Heere dat bevestigd, juist in een van de moeilijkste momenten in het leven van Abraham, toen alles donker werd in zijn ziel en hij vol vrees en moedeloosheid in zijn tent zat en maar niet kon slapen vanwege de raadsels van zijn leven. Toen kwam de Heere juist op dat moment, leidde hem uit die tent naar buiten en deed hem opzien naar de heldere hemel, waar ontelbare sterren pinkelden in de nacht. En toen heeft de Heere het gezegd tegen Abraham: *Tel de sterren, indien gij ze tellen kunt. En Hij zeide tot hem: Zo zal uw zaad zijn*.

Jawel, als het gaat om die woorden 'Abrahams zaad', dan gaat het om het volk dat uit Abraham is voortgekomen. Maar bij het verder lezen van de Schriften komen wij er wel achter dat we dat niet alleen moeten toepassen op het natuurlijke zaad van Abraham, zoals er heden ten dage nog een bondsvolk in Israël is. In het licht van het Nieuwe Testament moeten wij daar ook bij denken dat er een geestelijk zaad van Abraham is. En dat zijn al die zondaren die zalig zullen worden. Daar worden Gods kinderen, de kerk des Heeren, mee bedoeld, die straks allen zullen staan aan de oevers van de glazen zee.

Maar wat zijn dat eigenlijk voor mensen, dat geestelijke zaad van Abraham? Het zijn zondaren die van nature verloren liggen in zonde en schuld. Het zijn zondaren die, wat ze ook proberen in hun leven, nooit meer door de werken van de wet gerechtvaardigd kunnen worden. Dat zijn zondaren die aangewezen worden op een Ander. En die Ander is niemand anders dan de Heere Jezus Christus alleen. En is Hij niet met recht het zaad dat uit Abraham is voortgekomen? Wordt Christus ook niet met deze naam genoemd, het zaad van Abraham? Zie het in onze tekst die wij deze morgen gaan overdenken, voordat het Heilig Avondmaal zal worden bediend:

En uw zaad, hetwelk is Christus.

Daarom schrijf ik vanmorgen boven de prediking: **Het Zaad: Christus**. En we letten op drie gedachten:

1. Het is het beloofde Zaad.
2. Het is het gekomen Zaad.
3. Het is het zegenende Zaad.

1. Het beloofde Zaad

Gemeente, wat moet het toch een groot wonder geweest zijn voor Adam en Eva toen de Heere hen opzocht, nadat ze zo diep gevallen waren in het Paradijs, om hun bekend te maken hoe ze, ondanks die verschrikkelijke zondeval, toch nog zalig konden worden. Nee, dat hadden ze niet kunnen denken, gemeente, toen ze daar tussen de struiken zaten en de stem des Heeren met kracht en macht klonk: *Waar zijt gij?*

Wat hadden ze anders kunnen verwachten dan dat het zwaard van Gods gerechtigheid hen zou doden? Dat had de Heere toch gezegd! *Ten dage als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven*. En ze hebben gegeten, ze zijn ongehoorzaam geweest, zij waren des doods schuldig geworden. En toch, en toch zocht de Heere hen op, niet om ze te doden, maar direct na die diepe val in het Paradijs aan dat goddeloze mensengeslacht – want dat was het geworden – Christus te gaan openbaren.

Dan moet je eens luisteren, gemeente, wat Guido de Brès zo heerlijk op grond van Gods Woord heeft beleden in onze Nederlandse Geloofsbelijdenis, artikel 17. Daar hoor ik hem getuigen: *Wij geloven dat onze goede God, door Zijn wonderlijke wijsheid en goedheid, ziende dat de mens zich alzo in die lichamelijke en geestelijke dood geworpen en zich geheel ellendig gemaakt had, Zichzelf begeven heeft om die mens te zoeken, toen deze al bevende voor Hem vluchtte, en heeft hem getroost, belovende hem Zijn Zoon te geven, Die worden zou uit een vrouw, om de kop van de slang te vermorzelen en hem weer gelukzalig te maken*.

Wat een God, gemeente, dat God Zichzelf bewogen heeft om een rampzalige zondaar toch nog zalig te maken. En daarom gaf Hij Zijn Zoon, daarom beloofde Hij aan Adam en Eva: *En Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar Zaad; datzelve zal u den kop vermorzelen, en gij zult Het de verzenen vermorzelen*. Hier, in deze zogenoemde moederbelofte, in deze eerste evangelische belofte die in de gevallen wereld klonk, wordt Christus voorgesteld als het beloofde Zaad.

En het is niet bij die enige eerste belofte gebleven, gemeente. Met name toen de Heere Abraham ging roepen uit de duisternis van zijn zondige bestaan en hem ging trekken tot dat heerlijke, wonderbare licht van het Evangelie, is de Heere regelmatig op die belofte teruggekomen. Hoe dikwijls heeft de Heere niet aan Abraham beloofd dat Christus uit hem zal voortkomen als het Zaad van Abraham? We gaan er in onze tweede gedachte nog wat dieper op in wat dat zeggen wil. Nu wil ik eerst de nadruk leggen op het feit dat dat Zaad beloofd is. En daar wijst Paulus ook op aan het begin van vers 16, waar onze tekstwoorden in te vinden zijn. Hij spreekt daar over de beloftenissen tot Abraham, en daarmee bedoelt de apostel Paulus de genadebeloften die in de bedding van het genadeverbond tot Abraham en zijn zaad gekomen zijn. Het gaat om die beloften die spreken van de Christus en de zaligheid voor Zijn kerk. Het zijn die beloften die spreken over de weg waarin een rampzalige zondaar zalig kan worden. Nee, niet door de wet, totaal niet door het houden van de wet kan een mens meer behouden worden.

O ja, helaas leefde dat onder de lezers van zijn brief, onder de Galaten. Er waren ook dwaalleraars gekomen die mensen wilden overtuigen dat je toch wel door de werken van de wet zalig kon worden. Maar nee, het kan niet. Het kan alleen door Christus, het beloofde Zaad. Zo alleen wordt een zondaar zalig door het geloof in Hem. Dat is de kernboodschap van de Galatenbrief: alleen in Christus kan een goddeloze zondaar weer rechtvaardig voor God worden.

Kijk, en daarvoor moest wel wat gebeuren. Daarom moest Christus voortkomen uit het menselijke geslacht. En het is Gods verkiezende liefde geweest om Abraham uit Ur der Chaldeeën te roepen, om uit Abraham de Christus te laten voortkomen. Daarom mag Christus met recht het Zaad van Abraham genoemd worden. Dan hoor ik de Heere spreken tot Abraham, nadat hij zijn zoon Izaäk wilde offeren op de Moria en het uiteindelijk niet hoefde, maar in plaats van Izaäk een ram werd geofferd. Daar hoor ik de Heere zeggen: *En Ik zal uw zaad vermenigvuldigen als de sterren des hemels, en zal uw zaad al deze landen geven; en in uw Zaad (met een hoofdletter, dat is Christus) zullen gezegend worden alle volken der aarde*.

Gemeente, is het niet een wonder dat de Heere de prediking van Zijn belofte niet heeft beperkt tot Abraham en zijn zaad? Is het geen wonder dat het Gode behaagd heeft om de prediking van het Woord – dat is enerzijds de prediking van de wet, maar ook de prediking van de beloften – te laten klinken aan alle creaturen? En zo mag de prediking van het beloofde Zaad ook al jaren op deze plaats klinken. Maar wat is het nodig, gemeente, dat de prediking van Gods belofte niet algemeen blijft, maar dat het zo'n persoonlijke zaak gaat worden in uw, jouw en mijn leven.

Weet u wat nu Gods gewone weg is? Dat is wat Paulus wil benadrukken in de Galatenbrief. Het is Gods gewone weg dat, als Hij de kracht van Zijn belofte doet beleven in de ziel door het geloof, Hij eerst komt met de prediking van de wet. Zoals het in de heilshistorie gegaan is, zo gaat het ook dikwijls in de weg die de Heere gaat met een zondaar. Dan wijs ik u even op vers 19, de laatste tekst van onze Schriftlezing vanmorgen. Wat lees ik in Galaten 3 vers 19? *Waartoe is dan de wet? Zij is om der overtredingen wil daarbij gesteld, totdat het Zaad zou gekomen zijn, Wien het beloofd was*.

Ja, zeker, in het Paradijs klonk al de belofte, maar de wet moest een functie gaan krijgen. Daarom werd hij gegeven op de Sinaï. Hij is vanwege de overtredingen van de mens daarbij gesteld, opdat de mens door die wet gaat zien hoe het ervoor ligt, wie hij geworden is en wat zijn bestaan is, totdat het Zaad zal komen, Wien het beloofd was.

Ja, dan is het zo, zoals dominee Van der Zwan het gisteren nog zei in Elburg, wat een van de gebroeders Erskine ooit gezegd heeft in een van zijn preken: dat het in de prediking van het Woord net is als iemand die een kledingstuk aan het naaien is. Hoe zal het ene stukje stof ooit aan het andere vastgemaakt kunnen worden als het niet verbonden wordt met een draad? Maar hoe zal die draad ooit van de ene stof door de andere gegaan kunnen gaan als er aan die draad geen naald is? En zo zegt Erskine: zo is de wet als die naald die erin gestoken moet worden, maar wel met het doel opdat het draad van Gods beloften erop volgen zou.

En waar zo de wet gaat functioneren in het leven van een arme zondaar, daar worden juist die beloften zeer gepaste beloften. Als je door genade de inhoud van de beloften stapje voor stapje mag leren verstaan, als die beloften van de Heere helemaal precies passen bij de nood van je ziel, bij de toestand van je ziel waar de ploegschaar van Gods wet doorgegaan is. Waarom zijn die beloften zo gepast? Omdat in die beloften op Christus wordt gewezen. Daarom worden die beloften van het genadeverbond zo onmisbaar voor een schuldverslagen zondaar. Dan worden die beloften zo gepast voor een arme zondaar.

Dan denk ik weer aan het woordje ‘verstaan’ van vorige week zondag. Dan past het ene zo nauw bij het andere. Ja, wat is het dan een rijke belofte als de Heere bijvoorbeeld in de benauwdheid gaat spreken: *En een iegelijk, die in Hem gelooft, zal vergeving van zonden ontvangen in Zijn Naam*. Dat is Christus, dat is het beloofde Zaad. Kijk, en zo sprak de Heere meerdere keren tot Abraham en zijn zaad, en zo zal de Heere ook tot Zijn geestelijk zaad gaan spreken van de belofte.

Maar is u nu wat opgevallen in vers 16 van Galaten 3? Ja, inderdaad, zo staat het aan het begin: de beloftenissen zijn tot Abraham gesproken. Maar wat staat er nu achter de naam Abraham? ‘En zijn zaad’. Ziet u dat woordje ‘zaad’ ook met een hoofdletter staan! Nee, hier heeft dat woordje ‘zaad’ niet de betekenis van het bondsvolk Israël en ook niet van het geestelijke zaad van Abraham in de eerste plaats. O jawel, ook tot Israël zijn de beloften gekomen en zijn de beloften vervuld, en God zal Zijn beloften nog aan dat volk vervullen. En Hij zal ook zeker Zijn beloften aan het geestelijke zaad van Abraham vervullen. Maar toch wordt dat in onze tekst hier niet alleen bedoeld. Want wat zegt onze tekst? Dat Zaad met een hoofdletter is Christus. Dus die beloftenissen die tot Abraham zijn gekomen, zijn ook tot Christus gekomen.

Hoe moeten we dat zien? Moest de Vader tegen de Heere Jezus zeggen dat Hij zal komen? Moest de Vader dat beloven aan de Heere Jezus Christus? Nee, dat hoefde niet, want Christus is Zelf de Persoon Die door de Vader gezonden wordt naar de aarde. En toch, toch heeft God de Vader ook belovend gesproken tot Zijn Zoon. Een weerslag van die beloften vinden wij ook wel in de Schriften. Ik ga u er een noemen vanmorgen, en daar zit eigenlijk alles in wat de Vader aan Zijn Zoon beloofd heeft. Het is het laatste gedeelte van Jesaja 53:

Als Zijn ziel zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zal Hij zaad zien; om den arbeid van Zijn ziel zal Hij het zien, zal Christus het zien; Christus zal verzadigd worden met dat zaad, voor wie Hij de dood zal ingaan. Door Zijn kennis zal Mijn Knecht, de Rechtvaardige, velen rechtvaardig maken; want Hij zal hun ongerechtigheden dragen. Daarom zal Ik Hem een deel geven van velen, en Hij zal de machtigen als een roof delen, omdat Hij Zijn ziel uitgestort heeft in den dood, en Hij met de overtreders is geteld geweest, en Hij veler zonden gedragen heeft, en voor de overtreders gebeden heeft.

Dit heeft de Vader aan Zijn Zoon beloofd. En daarom is Hij gekomen, en daarom wilde Hij ook komen. En daarom werd het beloofde Zaad het gekomen Zaad.

2. Het gekomen Zaad

Dat brengt ons bij onze tweede gedachte: het gekomen Zaad. Ja, Christus is als het Zaad van Abraham gekomen. In vers 19 spreekt de apostel daar ook over. Hij heeft het over het Zaad dat komen zou. En inderdaad, zo is Christus gekomen, gemeente, als het Zaad van Abraham, als een echte nakomeling naar Zijn menselijke natuur van Abraham. Want gemeente, Christus moest mens worden. En dat laat nu dat woord ‘zaad’ ons zien. Waarom – en het kan niet genoeg gepredikt worden – waarom Christus, God uit God, Licht uit Licht, mens moest worden?

Dan belijdt de kerk des Heeren in Zondag 5 van de Catechismus dat een zondaar alleen behouden kan worden door Die Ene, unieke Middelaar en Verlosser, Die waarachtig en rechtvaardig mens is en tegelijk ook waarachtig God is. En dat is nu de Heere Jezus Christus. Daarom moest Hij de menselijke natuur aannemen en uit Abraham voortkomen. O, waarom toch? Waarom werd God mens? Nou, laat ik maar weer de kerk des Heeren spreken in haar geloofsbelijdenis op grond van de Schriften: Hij moest mens worden, Hij moest het Zaad van Abraham worden, omdat Gods recht eiste dat de menselijke natuur, die gezondigd had, voor de zonde zou betalen. En dat een mens die zelf zondaar is, nooit voor iemand anders zou kunnen betalen.

O, arme, heilbegerige zondaar in ons midden, raakt dat nu niet je ziel? Is dat nu geen wonder? Waar je zelf geen penning meer hebt om je schuld te betalen, zegt Christus: Zie, Ik kom als het Zaad van Abraham. En u die de Heere mag vrezen, kinderen van God in ons midden, wordt het niet een steeds groter wonder? Hij kwam als het Zaad, Hij kwam als een mens om te sterven. En heeft de Heere Jezus het Zelf niet met die diepe woorden uitgesproken in Johannes 12 vers 24? *Voorwaar, voorwaar zeg Ik u (Hij legt er zelfs een eed bij af): Indien het tarwegraan in de aarde niet valt en sterft, zo blijft hetzelfde alleen; maar indien het sterft, zo brengt het veel vrucht voort.*

Wat doet een tarwekorrel nu? Sterven, als het zo in de aarde wordt geworpen. Nou, jongens en meisjes, er zitten in de grond allemaal stofjes en bestanddelen die die tarwekorrel gaan aantasten, zodat het gaat sterven. Houd dat beeld nu eens even vast. Nu is die lieve Heere Jezus Christus uit die hemelse heerlijkheid neergekomen als het allerheerlijkste Zaad. En waar heeft Hij, met eerbied gesproken, Zichzelf laten aantasten hier op de aarde? O ja, het was het recht van Zijn Vader dat de dood van Zijn Zoon eiste in plaats van Zijn kerk. Maar het zijn ook de zonden van Zijn kerk die Christus hebben aangegrepen. Het is de vloek van de wet die over de aarde gekomen is, die het Lam Gods heeft aangetast.

Dan neem ik u vanuit onze tekstwoorden uit vers 16 mee naar vers 13, en dan hoor ik de apostel jubelen en tegelijkertijd met een verbroken hart: *Christus heeft ons verlost, ja zeker, van den vloek der wet, en dan komt het: een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt.* O, zoals een tarwekorrel in de aarde valt en sterft, zo kwam die lieve Jezus uit die hoge hemel neer en daalde af in de ellende, in de zonde, in de dood van Zijn ganse kerk. Toen Hij als dat zuivere Zaad neerdaalde in deze wereld, toen heeft Hij Zich vrijwillig aan allerhande ellende onderworpen. Hij heeft Zichzelf aan de verdoemenis willen onderwerpen, terwijl Hij nooit een zonde gekend nog gedaan had, terwijl Hij niet in zonde ontvangen en geboren was. Nochtans is Hij als dat zuivere Zaad zonder enig gebrek in deze vervloekte wereld gevallen. Waarom? *Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven*.

Daarom, daarom daalde Hij af in de nacht van de godsverlating, daalde Hij af in 's mensen verlorenheid, daalde Hij zelfs af tot in de diepten van de hel. En Hij dronk de drinkbeker van Gods toorn, Hij boog onder het heilig recht van Zijn Vader, Hij ging de dood in, die ontzaglijke kruisdood, en werd neergelegd in een graf. En dat alles vatte de Heere Jezus Zelf samen in het sterven van het tarwegraan. En dat ligt nu verklaard in onze tekst vanmorgen: *En uw zaad, hetwelk is Christus*.

We gaan nog een woordje onderstrepen in het laatste stukje van vers 16. Want waartoe moest Hij nu deze weg gaan? Let nu eens op dat kleine, kleine woordje voor het woord 'zaad'. Leg je ook al bevend je vinger erbij, misschien heel schuchter: *uw* zaad. Wie bedoelde Paulus daarmee? Nou, hij bedoelde natuurlijk allereerst degenen die de Heere vreesden in de gemeente van Galatië, toen en daar, aan wie hij zijn brief als eerste schreef. Maar dat zijn niet de enigen die bij dat kleine woordje 'uw' horen. Daar hoort de hele kerk bij, van de zuigeling in de genade tot de vaders en moeders in Christus. Heel Zijn kerk ligt besloten in het woordje 'uw'.

Maar wat zijn dat nu voor mensen? Ik heb het vanmorgen al gezegd: het zijn zondaren. O ja, ze worden Gods geheiligd zaad genoemd, maar dat is enkel genade. Maar in zichzelf zijn het zondaren. En al die zondaren die onder dat woordje 'uw' verklaard liggen, die voor mensen ontelbaar zijn, kende Christus een voor een. O, de Heere Jezus wist volmaakt voor wie Hij allemaal de dood zou ingaan. Hij wist wat voor soort mensen Hij van Zijn Vader gekregen had om ze zalig te maken. Hij wist voor wat voor mensen Hij die kruisdood wilde sterven. Want zo zegt Paulus in een andere brief: *Hij is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven*. Zulken heeft Hij aanvaard, met zulken wilde Hij één zijn. Voor zulken die zelf die hoge prijs, in overeenstemming met Gods

gerechtigheid, nooit en te nimmer kunnen betalen. Voor hen ging Hij de dood in, voor hen stierf Hij, voor hen gaf Hij Zijn bloed. En dat bloed is zo veel, dat bloed is zo genoeg, dat een schare die niemand kan tellen door de kruisdood van Christus zalig zal worden.

En al die mensen, van de kleinste tot de grootste toe, zag Hij steeds voor ogen toen Hij heel die weg ging tot het kruis van Golgotha. Hij zag Manasse, Hij zag Simon Petrus die zijn Meester verloochende, Hij zag Ruth de Moabitische, Hij zag Rachab de hoer, Hij zag Simson die ook maar niet aan die zonde kon sterven, Hij zag die godsdienstige Saulus van Tarsen. Zeg, heb je het misschien ook in je leven mogen ontdekken uit genade dat Hij Zijn oog ook op u en jou geslagen heeft? Hij ziet diepgevallen zondaren die zichzelf inderdaad leren zien, door Gods genade, als de grootste der zondaren. En Hij weet wel hoe ze zich vijandig ontdekken, hoe ze zich als goddelozen leren zien. En toch, en toch, voor dezulken een vloek geworden!

Voor mensen die het met schrik en met vrees gaan ondervinden en ontdekken, en het ook eerlijk met een bewogen, verbroken hart gaan belijden wat er in vers 10 staat: *Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen*.
Dat zijn mensen die gaan ervaren wat Paulus verderop in deze brief ook schrijft: *Want de wet is een tuchtmeester tot Christus, opdat wij alleen in Hem en door Hem zalig zullen worden*.

O gemeente, nu is Christus zulke mensen in alles gelijk geworden. Dat is het geheim van het woordje ‘uw zaad’. En gemeente, dat was Hem zo tot vreugde. Het was voor Hem van eeuwigheid al een vreugde om u in alles gelijk te worden en als dat Zaad op de aarde te komen om in uw plaats te sterven. Ja, het was voor Hem van eeuwigheid een vreugde, die Hem voorgesteld was, om u, o arme zondaar, daardoor eeuwig zalig te maken, om Zijn bruid aan Zijn Vader voor te mogen stellen zonder vlek, zonder rimpel. Ja, om die kerk, die de vloek verdiend heeft, met de eeuwige zegeningen te zegenen, zoals ik lees in vers 14: *Opdat de zegening Abrahams tot de heidenen komen zou in Christus Jezus, en opdat wij de belofte des Geestes verkrijgen zouden door het geloof*.

3. Het zegenende Zaad

Nog kort onze laatste gedachte: het zegenende Zaad. Ja, de Heere had het al tot Abraham gezegd: *In uw Zaad, in Christus, zullen alle volken der aarde gezegend worden*. Dat is ten diepste wat er bedoeld wordt met de zegeningen van Abraham. En dat beperkt zich niet alleen tot het Joodse volk, maar ook tot de heidenvolken. Alleen in Christus, gemeente, zal een zondaar gezegend worden. En daarom ligt er ook in Christus een schat van zegeningen voor een zondaar die de vloek van de wet verdiend heeft.

Het gaat er heel wonderlijk aan toe op de school van vrije genade. Weet u dat? Zalig worden van een zondaar is zo’n wonderlijke zaak, daar raak je niet over uitgedacht. Want als de Heere uit genade aan een arme zondaar Zijn zegen gaat geven, Zijn geestelijke zegen, vloeit die zegen uit de vervloekte kruisdood. Straks gaan we het met het Avondmaal weer belijden: Christus heeft Zijn gezegend lichaam aan het kruis laten nagelen, opdat Hij het handschrift van onze zonden daaraan zou hechten, en heeft alzo de vervloeking van ons op Zich geladen, opdat Hij ons met Zijn zegening vervullen zou.

Wonderbaarlijk, de godzalige prediker William Perkins zegt in zijn verklaringen op de Galatenbrief bij onze tekst: *Merk hier hoe het ene tegendeel werkt uit het andere tegendeel. In de schepping*

schiep God licht uit de duisternis. In het lied dat Hanna zingt, klinkt uit de dood het leven. Hij brengt mensen in de hemel, terwijl de weg van Christus door de hel ging. O, in het werk van onze verlossing geeft Hij leven door de dood, geeft Hij de zegen door de vloek. Zo is het. En blijkt juist daarin niet de wijsheid en de almacht van die grote God? Uit de vloek die Christus trof aan het kruis op Golgotha vloeien de geestelijke, eeuwige zegeningen voort.

Hoe zegt Paulus het ook alweer in Romeinen 8? *Wat zullen wij dan tot deze dingen zeggen? Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn? Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?* Jawel, door die vervloekte kruisdood van Christus is Hij Zelf, diezelfde Heere Jezus Christus, een schatkamer geworden, een overvloedige schatkamer van alle zegeningen die Hij Zijn kerk gaat schenken.

En wat zijn dan ten slotte die zegeningen waarin Christus in het bijzonder het zegenende Zaad is? O, daar zou ik vanmorgen natuurlijk al heel veel dingen over kunnen zeggen, maar ik wil mij beperken tot onze tekst en tot Galaten 3. Daarin vinden wij een aantal woorden waarin eigenlijk alle geestelijke zegeningen worden samengevat. Wat is dat? De verzoening met God door het geloof in Christus. Het is het ontvangen van de mantel der gerechtigheid. Het is het ontvangen van de vergeving van zonde. En is dat ook voor Abraham, de vader van alle gelovigen, niet de grootste zegen geweest die hij van de Heere ontvangen heeft, waar hij ook naar leerde uitzien en op leerde wachten?

Want wat heeft Abraham nu door het geloof ervaren? Dan kom ik even bij het begin van onze prediking vanmorgen. Toen de Heere hem opzocht in die donkere nacht en Hij opnieuw met de belofte kwam van het grote volk dat uit Abraham zou voortkomen, wat beleefde Abraham door het geloof toen hij, als waarteken bij de belofte de sterren kreeg? Wat gebeurde toen hier van binnen in de ziel van Abraham? Dat staat er zo schoon, het staat er tegelijkertijd ook zo eenvoudig in Genesis 15 vers 6: *En hij geloofde in den HEERE; en Hij rekende het hem tot gerechtigheid*. Het is Paulus die het in Galaten 3 citeert, ook in het zesde vers: *Gelijkerwijs Abraham Gode geloofd heeft, en het is hem gerekend tot rechtvaardigheid*.

Wat betekent dat? Onze kanttekenaren zeggen: God heeft Abraham uit louter genade, die geen gerechtigheid in zichzelf had om voor Zijn gericht te bestaan, voor rechtvaardig geacht. Dus de Heere geeft het aan mensen die het zelf niet hebben, die niets hebben, zo zeggen onze kanttekenaren, om voor Gods gericht te kunnen bestaan. Maar Hij houdt mensen die mogen geloven in de belofte, en op Gods tijd ook in de vervulling van de belofte, die houdt God voor rechtvaardig vanwege het geloof in die beloofde Middelaar.

En is dat geen wonder? Is dat geen grote zegen? Zeg, is het je daar ook om te doen? Gaat je hart daar nu ook zo naar uit? Hoor toch, juist als je zelf weer ontdekt en steeds meer ontdekt dat hier van binnen alleen maar een stroom van ongerechtigheden is, en juist als je gaat ondervinden: wat ik ook probeer, mijn gerechtigheden heb ik niet, en wat ik dacht te hebben, doet er niet toe. Opdat je mag zien op Hem, Christus, aan het kruis, Die in Jeremia genoemd wordt: *De HEERE, onze gerechtigheid*.
Als een naakte Borg hing Hij daar, als een bloedende Borg aan het kruis. Maar in het geven van Zijn bloed weefde Hij die kostbare mantel van Zijn gerechtigheid, om daar een arme, naakte zondaar mee te bekleden.

En als je dat kleed nu mist, o, je ziet het liggen, je ziet het, met eerbied gesproken, hangen in de bloedwonden van Christus, blijft dan toch maar bedelen: *O Heere Jezus Christus, dek mijn ziel, die tot U schreit, toch met Uw algenoegzaamheid. Ja, laat Uw gunst mij niet begeven, schenk mij*

om Uw Naams wil leven, laat mijn ziel, die tot U schreit, van benauwdheid zijn ontheven, red mij om Uw gerechtigheid.

En u die dat kleed ontvangen hebt, overdenk vanmorgen toch wat het Hem gekost heeft om als het tarwegraan de dood in te gaan. Overdenk toch dat Hij de vloek der wet moest dragen, dat Hij door die vloek der wet getroffen moest worden, opdat Hij u met Zijn zegening zou zegenen. En als dat weer gaat leven in de ziel, als dat weer een werkelijkheid wordt en je mag uit die volheid van Christus weer genade voor genade ontvangen, dan kan het niet anders of je zingt, ziende op Hem:

Beminnelijk Vorst, Uw schoonheid hoog te loven,
Gaat al het schoon der mensen ver te boven;
Genade is op Zijn lippen uitgestort,
Dies ge eeuwiglijk van God gezegend wordt.

Amen.

Toespraak bij de eerste Tafel:

Wat zegt Paulus het toch heel diep in die paar woorden die wij vanmorgen hebben overdacht. En uw Zaad hetwelk is Christus. Ja daar zegt hij als het ware eerst tegen de Galaten, tegen Gods kinderen onder de Galaten, hij zegt: Weet je wel hoe rijk je bent? Nou heb je iets in je bezit gekregen, dat is met geen woorden uit te drukken. Wat is dan het bezit geworden van die gelovigen in Galaten? Christus, uw Zaad! En wat zou het nou een wonder zijn als dat ook in uw hart mag leven vanmorgen, dat Christus je in alles gelijk geworden is. Nou, wie ben je nou? Een goddeloze! Meer ben je niet, ik kan het niet mooier maken. En dan hoor ik Paulus zeggen dat die lieve Heere Jezus, o, denk het toch eens in, gezonden is in gelijkheid van ons zondige vlees. God uit God, Licht uit Licht, werd Zaad, úw Zaad! En weet u, dan wil de Heere dat aan Zijn tafel bevestigen. Zo eenvoudig, zoals dat kleine stukje brood bezig is in je lichaam één te worden met je lichaam, zoals dat slokje wijn bezig is om één te worden in je lichaam, zo wilde Christus één worden met zijn Kerk. En dan wil de Heere de prediking van het Woord gebruiken om dat te doen verstaan, maar wil het ook bevestigen aan Zijn tafel en zeggen: úw Zaad. En wat is het een zegen als er momenten mogen zijn dat je niet meer naar het uiterlijke teken kijkt van het gebroken brood en de vergoten wijn, maar dat je je ogen opwaarts mag heffen tot Hem die in de hemel zit. En dat je Hem door het geloof mag zien: vlees van mijn vlees en been van mijn gebeente. En dat je door het eten van het brood en het drinken van de wijn iets mag ervaren in je ziel: Die Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, die blijft in Mij en ik in Hem. Als daar iets van beleefd wordt dan zing je van binnen: uw Zaad, mijn Zaad, mijn Heere en Mijn God.

Toespraak bij de tweede Tafel

En uw Zaad, hetwelk is Christus. Bij de eerste tafel heb ik benadrukt dat dat spreekt over het rijke bezit. Christus schenkt Zich weg aan een arme zondaar. Onbevattelijk! En daar ligt de diepe rijkdom in opgesloten die wij vinden in zondag 1. Wat is uw enige troost beide in leven en sterven? Dat ik niet meer van mezelf ben, maar van een Ander! En hoe kan een zondaar nou van een Ander worden? Ja, daar moest de Heere Jezus dat bloed voor laten vloeien, hè! En die hoge prijs, die hoge prijs van Zijn dierbaar bloed, hoe wordt dat nou ervaren, hoe wordt dat nou ervaren dat die lieve Heere Jezus mijn Zaad is, mijn Zaligmaker? Nou heel eenvoudig, door het geloof alleen. Maar dat geloof gaat zo gepaard met strijd, zo is toch? En toen ik dat thuis zat te overdenken, weet je waar mijn gedachten naartoe geleid werden? Naar de paaszaal in Jeruzalem. Nee niet meer naar dat moment dat Jezus daar was om het avondmaal in te stellen, maar een paar dagen later, sterker nog, bijna een week later. Toen de discipelen opnieuw bij elkaar waren na de opstanding van Christus en dat Thomas erbij was. Hij was een week eerder er niet bij. En wat heeft die man toch geworsteld. Weet je wat je bij die man ziet? Hoe rijker het Evangelie tot hem kwam, want hij had die afgelopen week wat gehoord over de opstanding van Christus, hoe onmogelijker het werd om te geloven. Wie kan dat nou alleen oplossen? Christus! Met eerbied gesproken, de Heere heeft die man gewoon een week laten tobben. Wat een lieve Heere Jezus he, want hij werkt op het wonder aan, altijd weer. Als het Zijn tijd is dan komt hij. En wat blijkt dan als dan de Heere Jezus bij Zijn discipelen komt, een week na Zijn opstanding, Hij weet precies hoe het met Thomas is. Dat is ook al een zegen, dan hoef je het niet meer te vertellen, dan weet Hij weet van die worstelingen, van die strijd. En Hij zegt, Thomas, Ik weet het wel wat je wil, en kom nou maar eens bij Mij, kijk nu maar eens in Mijn handen en leg je hand nou maar eens in Mijn zijde en wees dan niet ongelovig maar gelovig. Maar hij had het niet meer nodig, want daar raakte de Heilige Geest zijn ziel aan. En toen kon hij nog maar één ding zeggen: mijn Heere en mijn God. En nou vanmorgen hier. Nee, wij kunnen niet letterlijk in de handen van de Heere Jezus kijken, wij kunnen onze handen niet leggen in Zijn zijde, maar nou is die Heere Jezus zo goed, dat Hij vanuit die hoge hemel komt met het gebroken brood en de vergoten wijn. En Hij zegt: zie toch, zie toch, hoe lief Ik u heb. Ik voor u daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven. Míjn Zaad, mij Heere en mijn God! En als dat door het geloof ervaren wordt, dan kun je van binnen niet anders meer zingen dan:

Loof Hem, die u, al wat gij hebt misdreven,
Hoeveel het zij, genadig wil vergeven;
Uw krankheên kent en liefderijk geneest;
Die van 't verderf uw leven wil verschonen,
Met goedheid en barmhartigheên u kronen;
Die in den nood uw redder is geweest.